

Titlu original (eng.): Yours with love

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
DAWSON, TERESA

Bărbatul renegat/ Teresa Dawson

Traducător: Brândușa Carmen-Borza

București: Editura și Tipografia Alcris, 2020.

ISBN 97 8-606-736-331-9

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111. 31=135.1

Colecția „ROMANTIC “

TERESA DAWSON

Bărbatul renegat

Traducerea și adaptarea în limba română de:

BRÂNDUȘA CARMEN BORZA.

Editura și Tipografia

ALCRIS

**EDITURA ALCRIS,
vă recomandă ultimele apariții din
colecția "ROMANTIC"**

1072	Caroline Farr	-Zeita soarelui
1073	Marilyn Mayo	-Trăind din amintiri
1074	Amanda Clark	-Planul lui Shannon
1075	Helen Ray	-Regina gheturilor
1076	Daisy Logan	-Serenadă pentru un înger
1077	Carol Bogolin	-O căsătorie salvată
1078	Paula Firth	-Inima bine păzită
1079	Carole Dean	-O ofertă de nerefuzat
1080	Sheila Holland	-Inimi zbuciumate
1081	Jenny Ranger	-Un nou început
1082	Denise Egerton	-O femeie cutezătoare
1083	Lynn Fairfax	-Sub protecția iubirii
1084	Katheleen Eagle	-La fel ca altădată
1085	Stella Flint	-Cer roșu în zori
1086	Maysie Grieg	-Sfidând pericolul
1087	Penny Jordan	-Femeia care urăște bărbații
1088	Robin James	-Revenirea la viață
1089	Barbara Perkins	-Zbor spre primăvară
1090	Mary Arbor	-Sacrificiu pe altarul dragostei
1091	Lucy Walker	-Regăsirea speranței
1092	Jasmine Craig	-Dragoste învingătoare
1093	Tracy Pearson	-Căsnicie în pericol
1094	Isabelle Marais	-Mai mult decât iubiți

Capitolul 1

– Sunt fiul lui Creighton Dorning, spuse bărbatul de la ușă, ca și cum ar fi vrut s-o înfrunte pe Andrea, dacă aceasta l-ar fi contrazis. Am venit pentru testament.

Jason! Andrea McKinley îi întâlnește privirile căprui și rămase fără cuvinte. Ultima oară când îl văzuse fusese o puștoaică de cincisprezece ani, îndrăgostită până peste urechi de el. Dar asta se întâmpla cu zece ani în urmă, iar Jason n-o mai recunoștea. Devenise femeie.

Acesta îi aruncă doar o privire nerăbdătoare și întrebă strângând din buze:

– Pot să intru?

– Desigur, răspunse ea făcându-i loc să intre în hol. Îmi pare rău că n-am putut să vă contactăm din timp pentru funeralii. Moartea tatălui dumneavoastră a survenit pe neașteptate și ne-a prins total nepregătiți.

Nu știam ce să facem mai întâi. Ei, continuă ea frecându-și nervos brațele, probabil vreți să-l întâlniți pe fratele dumneavoastră.

– N-aș spune.

Jason nu se schimbase prea mult. Andrea îl studie pe furis. Tenul lui bronzat părea același. Doar puțin mai maturizat. Ridurile de la colțurile ochilor dovedeau că era o persoană care obișnuia să zâmbească des. Oricum, dacă l-ar fi întâlnit pe stradă, Andrea l-ar fi recunoscut.

– E în bibliotecă, spuse ea conducându-l spre capătul holului. Îl așteptam pe avocatul tatălui dumneavoastră. Robert, a sosit fratele tău.

– Jason? întrebă Robert ridicând privirea de la biroul tatălui său. Nu știam că vei sosi. Ce mai faci, Jason? Nu ne-am văzut de mult timp. Cât s-au făcut – șase, șapte ani?

Jason ignoră mâna întinsă a fratelui său. Robert se retrase stânjenit.

– Îmi pare rău, continuă el, n-am reușit să dăm de tine la timp. Am sunat la vechea ta adresă, dar telefonul a fost deconectat.

– Hmm... mă impresionează grija ta. Având în vedere împrejurările...

Robert se crispă și încercă vizibil să se calmeze. Acuzațiile sarcastice ale lui Jason îl dureau. Dar Andrea

bănuia că Jason avea motive întemeiate să se comporte așa. Dacă ar fi vrut cu adevărat, Robert ar fi putut să-și găsească fratele la timp.

– De ce nu șezi? întrebă Robert făcând semn spre un scaun tapițat cu piele. Avocatul trebuie să sosească în câteva minute. Dacă nu te superi, am câteva treburi de rezolvat.

Fără să mai aștepte răspunsul fratelui său, Robert își puse ochelarii pe nas și începu să studieze niște acte pe care le împrăștiase pe birou.

Asta era. Andrea îi privi pe cei doi frați care nu se mai văzuseră de zece ani de zile. Era evident că în afară de un schimb banal de vorbe de circumstanță, cei doi frați nu erau în stare să comunice.

Robert era cel mai mare și cel mai frumos. Semăna mult cu Elizabeth Dorning, nobila sa mamă, care murise cu câțiva ani în urmă.

Jason semăna cu tatăl său. Avea tenul mai închis la culoare și gura foarte mare, cu buze subțiri. De mic emanase o sexualitate aproape animalică.

Menajera familiei Dorning obișnuia să-l numească „copilul făcut din dragoste”, dar Andrea se întreba cât adevăr stătea în expresia aceea. Roberta Carter, secretara biroului Creighton Dorning, deranjase multe persoane atunci când rămăsese însărcinată cu

șeful său. Toți fuseseră convingși că aceea fusese o manevră pentru a-l păstra pe omul iubit cu care avusese doar o aventură scurtă.

Creighton Dorning nu căzuse în capcană, dar își asumase responsabilitatea creșterii copilului și îl recunoscuse. Jason era fiul său. Chiar îl adusese acasă și-l prezentase glacialei Elizabeth Dorning. În acel an Andrea împlinise cincisprezece ani.

– Ce-i cu biletul ăsta?

– Poftim? întrebă Andrea smulsă din gândurile ei. Ce m-ai întrebat, Robert?

– Întrebam de biletul ăsta de la Janice Pantonne, spuse el fluturând în aer o bucată de hârtie bej. „Ne pare rău că nu puteți veni la petrecerea aniversară de sâmbătă, dar vă înțelegem. Așteptăm vești de la Andrea.”

– Le-am spus că nu putem veni pentru că a murit tatăl tău, explică ea.

– Totuși, trebuia să ajungem la petrecerea lui Albert Pantonne ca să încheiem o afacere.

Robert își scoase ochelarii de la ochi și-i puse pe birou, masându-și rădăcina nasului. Pe figura sa se citea îndurerarea și grijile pe care și le făcuse în ultimele două săptămâni, de când murise tatăl său. Fusese nevoit să rezolve niște probleme ivite la firmă, să se ocupe de funeralii, să răspundă la o mulțime de întrebări, și să facă față bârfeilor.

– Atunci o pot suna pe Janice ca să-i spun că venim, sugeră Andrea luându-i biletul din mână. Poate îți va face bine o mică pauză.

– Da, zâmbi Robert obosit. Mulțumesc, draga mea.

– Ești secretara lui Robert? întrebă Jason care îi privise pe cei doi într-o tăcere ostilă.

– Nu, domnule Dorning, răspunse Andrea liniștit. Nu sunt secretara fratelui dumneavoastră.

Jason o privi cu interes din cap până-n picioare. O clipă Andreei i se păru că o recunoscuse, dar zâmbetul lui cinic o făcu să creadă altceva.

– Norocul lui Robert, șopti Jason.

Deși era un compliment, Andrea se simți foarte prost. Privirile lui Jason i se păreau stânjenitoare.

– Cred că nu mă mai recunoașteți, domnule Dorning, spuse ea. Tatăl meu a fost...

Clopoțelul de la ușă sună întrerupând-o.

– Iertați-mă, spuse ea ieșind din încăpere.

Era o femeie obișnuită, înaltă, brunetă, cu părul bine strâns în coadă. Ochii ei albaștri nu suscitau un interes anume, iar trăsăturile, deși plăcute, erau totuși banale. Toată viața se străduise să fie o femeie plăcută și nu una excitantă. În orice caz, pentru o clipă, interesul lui Jason îi stârni o curiozitate ciudată, pe care nu și-o putea explica.

– Domnule Carpezzi, îl întâmpină Andrea pe bătrânul avocat al familiei, deschizându-i ușa. Vă așteptam. Îmi dați haina, vă rog?

– Mulțumesc, Andrea, spuse bărbatul aruncându-i o privire curioasă. Arăți altfel azi, draga mea. Ți-ai făcut ceva la păr?

– Nu, spuse ea conducându-l spre bibliotecă, sunt aceeași ca-ntotdeauna. Vincent Carpezzi, el este Jason Dorning, fiul cel mic al domnului Creighton Dorning.

– Da, știu. Mi-am permis să-l chem pentru că este menționat în testament. Îmi pare bine de cunoștință. Tatăl vostru a insistat să luați toți parte la citirea testamentului.

– Toți? întrebă Jason curios. Mai există vreun copil din flori pe care nu-l cunosc?

Andrea era curioasă să afle ce voia avocatul să spună prin expresia „a lua parte la citirea testamentului”.

– Robert Dorning, Jason Dorning și Andrea McKinley, spuse Vincent Carpezzi. O considera pe Andrea ca făcând parte din familie, deși n-a trăit destul cât s-o vadă căsătorită cu fiul său.

– McKinley? întrebă Jason întorcându-se spre Andrea. Andy, tu ești?

Surprinderea din tonul lui exprima mai degrabă plăcere. De data asta Jason o privi altfel, evaluând schimbările care se produsese în Andrea.

– Cât ai crescut, Dumnezeule! continuă Jason uimit. Să fiu al naibii dacă te-am recunoscut!

– N-ați fi primul, spuse Andrea. Dorți ceva de băut?

– Nu, zise el întârziind cu privirile asupra trăsăturilor ei.

– Robert, vrei să bei ceva? întrebă Andrea ignorând atenția insistentă a lui Jason.

– Da, draga mea, ca de obicei, spuse Robert deschizând o ușă din bibliotecă, în spatele căreia se afla un televizor cu video încorporat. Mulțumesc.

– Domnule Carpezzi?

– Apă minerală, draga mea.

După ce Andrea le aduse băuturile se așezară pe scaune în fața televizorului. Vincent Carpezzi trase draperiile și acționează telecomanda.

„– Vincent mi-a spus că ceea ce urmează să fac e ilegal, începu fără altă introducere Creighton Dorning, de pe ecran.”

Bărbatul cu păr alb stătea la birou, acolo unde se așezase acum Robert, și privea în cameră fără să clipească.

„– Dar ca să fim siguri, hai să urmărim procedura standard, continuă el fluturând din mână. Eu, Creighton Dorning, în deplinătatea facultăților mintale, declar următoarele ca fiind testamentul și ultimele dorințe ale mele. Doctorul Winston m-a avertizat că e foarte posibil să nu mai trăiesc până la

sfârșitul anului. Mi-a denumit în termeni medicali monstrul care crește în mine și care abia așteaptă să mă mănânce de viu. Nu v-am spus despre boala mea pentru că am preferat să-mi trăiesc ultimele zile ca un om obișnuit și n-am vrut să fiu tratat precum un invalid.“

Andrea nu se abținu să nu zâmbească. Așa fusese Creighton Dorning toată viața. Făcuse numai ce-i plăcuse și trăise din plin fiecare clipă.

„– Așa, continuă bărbatul, și când te afli în fața morții, te gândești mult la dezamăgirile și neîmplinirile din viața ta. Nu pot spune care fiu m-a dezamăgit mai mult. Nu trebuie să vă mai vorbesc despre problemele mele cu Jason.“

– Dar o vei face, spuse Jason.

„– Dar o voi face, continuă bărbatul. Nu vă voi spune că băiatul ăsta a avut o copilărie normală. Mama sa era mai interesată să mă țină pe mine lângă ea decât să-l crească pe el. Și când și-a dat seama că nu mai face față, mi l-a încredințat spre creștere în schimbul a cincizeci de mii de dolari, pe care i-am oferit cu plăcere, doar ca să-l scot din mâinile ei.“

Andrea îl privi pe furiș pe Jason. Nu era la fel de frumos ca fratele său mai mare, dar ochii lui exprimau o voință de fier, încăpățănare și mândrie.

„– L-am trimis la cele mai bune școli din țară,

sperând ca într-o bună zi să-mi succedă la conducerea companiei. Dar el a avut nerușinarea să-mi spună că n-are nevoie de nimic de la mine. Mi-a spus că nu vrea nici banii și nici numele meu. Că vrea să-și trăiască viața după cum îi place lui și nu după cum intenționez eu să i-o fac. Ce prostie!

Nici Robert nu mi-a adus prea multe bucurii, continuă Creighton vizibil iritat. Dar asta numai o vreme. A urmat dreptul și apoi a venit să lucreze pentru companie, așa cum îmi doream. E un om de afaceri excelent. Compania a devenit parte din viața sa, știu asta. Deși suntem cei mai importatori de pe Coasta de Est, cifra de afaceri a companiei noastre crește în fiecare an datorită lui. Cred că băiatul ăsta niciodată nu se va mulțumi cu ce are. Și, Dumnezeuule, cred că bietul de el nici *nu știe* ce are.

Vorbesc de Andrea. Au o relație de aproape un an și cred că nici nu s-au culcat împreună. Ce să mai vorbesc s-o ceară în căsătorie, sau să-mi ofere un nepot după care am tânjit atâția ani!“

– I-auzi! exclamă Jason privind-o pe Andrea pe sub sprâncene.

„– Andrea e singura care nu m-a dezamăgit, continuă bărbatul zâmbind pentru prima oară. Să nu credeți că dacă tatăl ei a fost șoferul meu, Andrea ar fi fericită să pună mâna pe Robert. Ea e o adevărată